

22 Μαΐου 2023

Ούτε η ομορφιά του σώματος ούτε η λαμπρότητα της φωνής ούτε η συναναστροφή με πολλούς έβλαψε την ομορφιά της ψυχής

/ Σοφίας Πατερικής Απαύγασμα

(Σχέδιο Ιωάννη Βράνου).

(Επιμέλεια Στέλιος Κούκος)

Στην περιοχή μας υπάρχει ένα χωριό που ονομάζεται Ομήρου. Κοντά σ' αυτό ο θαυμάσιος Μάρις έχτισε ένα μικρό σπιτάκι και έζησε κλεισμένος σ' αυτό τριανταεφτά χρόνια.

Από το κοντινό βουνό το σπιτάκι δεχόταν πολλοί υγρασία, ενώ τον χειμώνα ανέβλυζε και μερικές σταγόνες νερό. Πόση ζημιά προκαλείται από αυτό στα ανθρώπινα σώματα το γνωρίζουν και οι αστοί και οι χωρικοί· διότι είναι φανερά τα παθήματα που προκαλούνται στους αγρότες από αυτό.

Κι όμως ούτε αυτά δεν έπεισαν την ιερή εκείνη κεφαλή ν' αλλάξει σπιτάκι, αλλά παρέμεινε εκεί με καρτερία ως που τελείωσε τη ζωή του.

Αλλά και την προηγούμενη ζωή την πέρασε με τους κόπους της αρετής και έτσι διατήρησε την αγνότητα και στο σώμα και στην ψυχή. Και αυτό μου το είπε

ξεκάθαρα ο ίδιος, πληροφορώντας με ότι το σώμα του παρέμεινε άφθορο όπως είχε βγει από τη μήτρα της μητέρας του, και όλα αυτά αν και έκανε πολλές πανηγύρεις μαρτύρων όταν ήταν νέος και καταγόητευε τα πλήθη με τη γλυκύτητα της φωνής του· πράγματι για πάρα πολύ καιρό έψελνε όταν το σώμα του έλαμπε από ομορφιά.

Αλλ' όμως ούτε η ομορφιά του σώματος ούτε η λαμπρότητα της φωνής ούτε η συναναστροφή με πολλούς έβλαψε την ομορφιά της ψυχής, αλλά, ζώντας σαν τους έγκλειστους, φρόντιζε την ψυχή του. Αργότερα αύξησε την αρετή με τους κόπους της εγκλίσεως.

Πολλές φορές απόλαυσα εγώ τη συντροφιά του· διότι μου πρόσταζε ν' ανοίγω τη θύρα και όταν έμπαινα μέσα με αγκάλιαζε και μου μιλούσε πολύ για την ασκητική ζωή. Διακρινόταν και αυτός για την απλότητα και συχαινόταν εντελώς τις παντός είδους συνήθειες, ενώ αγάπησε τη φτώχεια περισσότερο από τον πολύ πλούτο.

Έζησε ενενήντα χρόνια και πάντα φορούσε ενδύματα κατασκευασμένα από τρίχες αιγών. Λίγο ψωμί και αλάτι ικανοποιούσαν την ανάγκη της τροφής του.

Επειδή έπειτα από πολύν χρόνο πόθησε να δει να προσφέρεται η πνευματική και μυστική θυσία, ζήτησε να γίνει εκεί η προσκομιδή του θείου δώρου [Θεία Κοινωνία]. Εγώ ευχάριστα υπάκουσα και παρακάλεσα να φέρουν τα ιερά σκεύη (διότι δεν ήταν μακριά ο τόπος) και χρησιμοποιώντας τα χέρια των διακόνων για θυσιαστήριο [Αγία Τράπεζα] πρόσφερα τη μυστική και θεία και σωτήρια θυσία.

Αυτός, γεμάτος με κάθε πνευματική ηδονή, νόμιζε ότι βλέπει τον ίδιο τον ουρανό και έλεγε, ότι ποτέ άλλοτε δεν είχε απολαύσει τέτοια ευφροσύνη.

Εγώ, που τόσο πολύ με αγαπούσε, νόμισα ότι θα τον αδικούσα εάν δεν τον εγκωμιάζα και πεθαμένο, και ότι θα αδικούσα και τους άλλους εάν δεν πρόβαλλα για μίμηση την άριστη αυτή ασκητική ζωή.

Και τώρα λοιπόν, αφού παρακαλέσω να έχω τη βοήθειά του, θα τελειώσω τη διήγηση.

Από τον τόμο «Φιλοκαλία των νηπτικών και ασκητικών», Θεοδωρήτου Κύρου, «Φιλόθεος Ιστορία η ασκητική πολιτεία» των Πατερικών Εκδόσεων «Γρηγόριος ο Παλαμάς». Κείμενο, μετάφραση, σχόλια Σταυρούλα Ζαχαριάδου, Θεολόγος.

PERMANENTLY_REMOVED